

BONNIE L. ENGSTROMOVÁ

61 MINÚT K ZÁZRAKU

FULTON SHEEN

a skutočný príbeh o tom,
ako sa nemožné
stalo realitou

Fulton Sheen

a skutočný príbeh o tom,
ako sa nemožné stalo realitou

„Nádherne vyrozprávaný príbeh, ktorý povzbudí každú rodinu k hlbšiemu prežívaniu viery.“

(JENNIFER FULWILEROVÁ, rozhlasová moderátorka a autorka knihy *One Beautiful Dream: The Rollicking Tale of Family Chaos, Personal Passions, and Saying Yes to Them Both*/Nádherný sen: Bláznivý príbeh o chaose v rodine, osobných vášňach a pritakaní jednému i druhému)

„Zo všetkých životopisných diel o Fultonovi Sheenovi, ktoré som doteraz čítal, je *61 minút k zázraku* od Bonnie Engstromovej jednoznačne najlepšou knihou. Niet pochyb, že jej rozprávanie o tom, ako Kristus na Sheenov príhovor doslova vzkriesil jej syna Jamesa z mŕtvych, patrí medzi absolútne neveriteľné príbehy. Až na to, že sa to skutočne stalo. Engstromová nie je len ženou hlbkej viery, ale aj spisovateľkou s veľkým S, ktorá dokázala vliať svojmu srdcovú príbehu – najhoršej nočnej more každého rodiča – obrovskú dávku imaginatívnej radosť. Z Božej milosti dostala táto zdanlivo malá knižka veľkú moc hlboko sa dotknúť srdc a myslí.“

(PATRICK COFFIN, moderátor programu *The Patrick Coffin Show*)

„Ako veľký obdivovateľ svätých som prečítal množstvo príbehov o zázračných uzdraveniach, no tento je pravdepodobnejšie najneveriteľnejší zo všetkých. Ešte neobvyklejším ho zrejme robí to, že sa odohral priamo pred našimi očami, v súčasnosti... Je veľmi ťažké (ak nie priam nemožné) vysvetliť uzdravenie malého Jamesa bez predpokladu Božieho zásahu. To je aj dôvod, prečo sedem lekárske expertov (pričom nie všetci z nich boli katolíci), ktorí posudzovali tento prípad, jednoznačne dospelo k záveru, že tu neexistuje prirodzené vysvetlenie. Teologickí

experti sa zas zhodli na tom, že toto uzdravenie treba pripísať orodovaniu Fultona Sheena... Rozprávanie Bonnie Engstromovej obsiahnuté v tejto knihe je však niečo viac než len šokujúci príbeh o zázraku. Je tiež, tak ako všetky najlepšie príbehy o zázrakoch, povznášajúcim a povzbudivým svedectvom o spôsoboch, akými Boh a jeho svätí naďalej pôsobia vo svete. Ak máte priateľov alebo príbuzných, ktorí neveria v Boha alebo pochybujú o tom, že vo svete existujú sily, ktoré presahujú čisto materiálnu realitu, táto kniha ich môže nasmerovať k tomu, aby zmenili svoj názor.“

(BRANDON VOGT, zakladateľ webovej stránky *ClaritasU*
a autor knihy *Why I Am Catholic*/Prečo som katolík)

„Je jednoduché (a zrejme aj celkom pohodlné) obmedziť realitu ,zemou otriasajúceho‘, svet meniaceho typu zázrakov na ,staré dobré‘ biblické časy. Život Jamesa Fultona Engstroma je však svedectvom o skutočnosti, že obrovské, skutočne rozhodujúce zázraky sa môžu diať aj v našich časoch, v našich príbytkoch, v našich obyčajných rodinách. Táto milá, útlá knižka z pera Jamesovej mamy nám fascinujúcim spôsobom umožňuje nahliadnúť do života jednej rodiny, do spôsobu, akým prežívala a naďalej žije s realitou zázraku potvrdeného autoritou Cirkvi i lekárskej vedy.“

(KENDRA TIERNEYOVÁ, mama viacdetej rodiny, blogerka,
autorka knihy *The Catholic All Year Compendium*/Katolíkom po celý rok:
praktická príručka)

„Veríte na zázraky? Keď si prečítate túto knihu, začnete... Bolo mi dopriate dvojnásobné potešenie prečítať si príbeh, ktorý je v nej vyrozprávaný, a osobne sa stretnúť s Bonnie Engstromovou a jej manželom Travisom. To, čo sa na príhovor Fultona Sheena stalo s ich mŕtvo narodeným synčekom Jamesom Fultonom, je doslova a dopísmena ohromujúce, nezvyčajné – jedným slovom zázračné. To, čo sa stalo Jamesovi Fultonovi, sa jednoducho nestáva. Pravda je taká, že máme pred sebou ‚certifikovaný‘ zázrak, ktorý je pripisovaný orodovaniu veľkého, dnes už zosnulého biskupa Fultona Sheena.“

(PAUL KENGOR, PhD, profesor politológie na Grove City College,
autor knihy *A Pope and a President*/Pápež a prezident)

„Príbeh Bonnie, Trvisa a Jamesa je neuveriteľným svedectvom o vernosti nášho Pána, jeho nekonečnej láske k nám a jeho túžbe naplniť svojou milosťou každú prázdnu štrbinku nášho života. Ak neveríte na zázraky, táto kniha je pre vás ako stvorená. Pripravte sa na to, že vás vyvedie z miery. Ak ste v ne už uverili, táto kniha prehĺbi vašu vieru v mocného Boha, ktorý prináša záchranu.“

(JENNA GUIZAROVÁ, zakladateľka a kreatívna riaditeľka
spoločnosti *Blessed Is She, Inc.*)

Bonnie L. Engstromová

61 MINÚT K ZÁZRAKU

Fulton Sheen

a skutočný príbeh o tom,
ako sa nemožné stalo realitou

 ZACHEJ.sk

Copyright: © 2019 by Bonnie L. Engstrom
Published by Our Sunday Visitor Publishing Division
OUR SUNDAY VISITOR
Inc. All right reserved.

Z amerického originálu: 61 MINUTES to a Miracle: Fulton
Sheen and a True Story of the Impossible

Vydal: © Zachej.sk, 2020

Preklad: © Martin Csontos

Grafika: © bokwork.sk

Jazyková korektúra: PhDr. Adriana Matoláková, PhD.

Citácie sú uvedené podľa:

Biblia – Starý a Nový zákon, katolícky preklad, SSV, 2016

ISBN: 978-80-8211-280-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Keď to Ježiš počul, povedal:
„Táto choroba nie je na smrť, ale na Božiu slávu,
aby ňou bol oslávený Boží Syn.“

(Ján 11, 4, príbeh o vzkriesení Lazára)

PREDHOVOR

Vyrastal som v južnej časti Chicaga a toto obdobie môjho života sa vyznačovalo niekoľkými pevnými bodmi: Prezidentom bol Eisenhower. Pápežom bol Pius. „Manažérmi“ našej rodiny a domácnosti boli mama a otec. No a v televízii bol... Fulton Sheen. Ako väčšina katolíkov patriacich do mojej generácie som mal pocit, akoby biskup Sheen bol súčasťou našej rodiny – veď napokon, mali sme ho každý týždeň v obývačke!

Krátko na to, ako som sa v roku 2002 stal biskupom v Peorii, ma oslovilo vedenie *Nadácie arcibiskupa Fultona Sheena* a požiadalo ma, aby som prevzal patronát nad procesom Sheenovej kanonizácie. Necelých šesť mesiacov po tom, čo som v miestnej katedrále prevzal úrad biskupa, sa mi dostalo tej cti, že som zvolal kánonický tribunál, ktorý mal skúmať Sheenov život a jeho odkaz. Podnietený týmito udalosťami som sa pustil do opätovného čítania všetkých Sheenových spisov, ktoré som si dokázal zaobstarať a ktoré som už raz, pred mnohými rokmi, všetky prečítal. Doslova som sa pohrúžil do všetkého, čo „zaváňalo Sheenom“ – nielen do jeho fascinujúceho duchovného a akademické-

ho odkazu, ale aj do témy jeho koreňov, pevne zapustených v pôde amerického stredozápadu, s ktorou som sa permanentne stretával bez ohľadu na to, ktorým smerom sa uberalo moje skúmanie. A naozaj, keď v strednom Illinoise len tak naslepo hodíte kameňom, stopercentne trafíte niekoho, kto má s Fultonom Sheenom nejakú spojitosť. K Sheenovi ma približuje aj to, že žijem priamo vo štvrti, kde vyrastal. Katedrála, ktorá prislúcha k mojej biskupskej rezidencii, je miestom, kde malý Fulton pristúpil k prvému svätému prijímaniu a kam chodil miništrovať. Budova, kde sídlila stredná škola, ktorú navštevoval, sa nachádza len o pár ulíc ďalej a dnes je súčasťou nášho diecézneho pastoračného centra. Jeho rodičia a starí rodičia sú pochovaní na cintoríne pri našej katedrále. A samozrejme, oltár, pred ktorým bol Sheen vysvätený za kňaza a na ktorom slúžil svoju prímichnú omšu, sa aj naďalej vyníma v našej prekrásnej Katedrále Nepoškvrneného počatia Panny Márie.

Ako historické a teologické skúmanie Sheenovho života a náuky postupne napredovalo, začali sme povzbudzovať katolíkov na celom svete: proste Boha, aby na Sheenov príhovor urobil zázrak. Ako odpoveď k nám začali prúdiť listy z celého sveta, ktoré obsahovali podrobné, hlboko dojímavé správy o „malých“ zázrakoch. Boli to svedectvá o vypočutých modlitbách, medzi ktorými nechýbali ani rozprávania o uzdraveniach tela i duše. Osobou, ktorá mala na starosti bližšie skúmanie týchto správ o zázrakoch, bol otec Andrew Apostoli CFR, vicepostulátor procesu Sheenovho blahorečenia. Pri našich pravidelných stretnutiach ma z času na čas ohromoval skutočne neveriteľnými príbehmi. Napokon sme zhromaždili značné množstvo skutočne závažných

svedectiev o zázrakoch (z ktorých jedno bolo neuveriteľnejšie ako druhé), ktoré vyžadovali kompletné preskúmanie zo strany cirkevných autorít. Ak existujú nejaké „úrovne“ zázračnosti, potom by sme mohli povedať, že sme boli svedkami ustavičného stupňovania, akoby niekto kričal z neba stále hlasnejšie a hlasnejšie.

Až napokon...

Príbeh obsiahnutý v tejto knihe rozpráva o zázraku, ktorý má bežná biblická rozmery. Je to zároveň príbeh o viere jednej rodiny, moci modlitby a ovocí dôverujúceho odovzdania sa do Božích rúk. Keďže u Boha neexistujú náhody, som presvedčený o tom, že súčasťou prozretelnostného charakteru tohto dojímavého príbehu je, že sa odohral priamo v meste, kde žil mladý Fulton Sheen, na dohľad od veží katedrály, ktorá bola zároveň jeho domovským farským kostolom. Cítim sa poctený, že som biskupom, ktorý bol Cirkvou poverený, aby preskúmal hrdinský stupeň Sheenových čností. V nemom úžase stojím pred faktom, že som biskupom, ktorému sa dostalo tej cti, že predsedal diecéznej komisii, ktorá skúmala tento (napokon definitívne potvrdený) zázrak.

Zázraky robí len Boh. A len Cirkev môže niečo vyhlásiť za zázrak. Svätými nás dokáže urobiť len Boh, tempom, ktoré on sám uzná za vhodné. Fulton Sheen, pomáhaj nám!

MONS. DANIEL R. JENKY CSC

biskup z Peorie, prezident *Nadácie arcibiskupa Fultona Sheena*

PRVÝ DOJEM

Keďže som vyrastala v strednom Illinoise, neraz som začula meno Fulton Sheen. Zvyčajne zaznelo z úst mojich starých rodičov. Pokiaľ však ide o očný kontakt, prvýkrát som ho uvidela až ako vysokoškoláčka, keď som raz počas letných prázdnin sedela doma v obývačke a prepínala televízne programy. Ako som tak prechádzala televíznymi kanálmi, na chvíľu som sa zastavila pri vysielaní Katolíckej televíznej spoločnosti a zrazu na mne spočinul pohľad nejakého muža, ktorý prebodával obrazovku a smeroval priamo na mňa.

„Kto je to?“ spýtala som sa mamy, ktorá práve prechádzala cez obývačku.

„To je biskup Sheen. Pochádza z našich končín. Myslím, že sa narodil v El Pase,“ odvetila.

Jeho hlboké čierne oči živo jastrili. Zrazu si rukou siahol po leme dlhej reverendy, dramaticky ju rozprestrel a pritiahol k hrudi. Mal vpadnuté líca a vyziabnutú tvár. Práve o niečom zanietene hovoril.

„Vyzerá ako upír,“ odpovedala som mame s úškrnom. Ona sa len potichu zasmiala a pokračovala v ceste. Po-

triasla som hlavou a prepla na iný kanál. Ani trocha ma nezaujímalo, čo chcel tento strašidelne pôsobiaci kňaz povedať o Bohu.

V tej chvíli som netušila, že o desať rokov neskôr, po krásnom a pokojnom pôrode, budem kľačať na podlahe vo svojej spálni a držať na rukách svoje novonarodené dieťaťko, ktoré s manželom pomenujeme po biskupovi Sheenovi. Netušila som, že budem cez slzy hľadiať na svojho muža, ktorého oči budú prikované na nehybné, sinavé dieťa v mojom náručí. Že ten človek, nad ktorým som ako vysokoškoláčka ohrňala nos, bude kráčať spolu so mnou a s mojou rodinou v tých najdlhších a najťažších chvíľach môjho života.

LÁSKA, MANŽELSTVO A DIEŤATKO V KOČÍKU

Travisa som stretla hneď v prvý deň, ktorý som strávila vo svojom prvom zamestnaní – Katolíckom študentskom centre svätého Františka z Assisi. Bola som čerstvo skončenou vysokoškolačkou a Travis bol „nadsluhujúcim“ študentom, ktorý za stravu a ubytovanie robil v centre údržbára. Bol silný, do bronzova opálený a pekný... A stále zamilovaný do svojej bývalej priateľky. A tak sme trávili deň čistením podláh, presúvaním nábytku a rozhovormi o nej.

V priebehu nasledujúcich dvoch rokov sa naše priateľstvo čoraz viac upevňovalo. Každý deň sme sa vídali, spoločne pracovali a zhovárali sa. Medzičasom sa opäť dal dokopy so svojou bývalou priateľkou, ktorá sa stala jeho snúbenicou, a ja som skúšala šťastie s rôznymi mužmi, z ktorých sa Travisovi ani jeden nepozdával. Ako moje najlepšie priateľky postupne vstupovali do kláštorov, moje priateľstvo s Travisom pre mňa nadobúdalo čoraz väčšiu hodnotu. Bol láskavý a jemný, a pritom sa nebál tvrdej driny. Pristupoval ku mne a ku všetkým ostatným ženám

s úctou a rešpektom, no zároveň ma kedykoľvek dokázal rozosmiať. Netrvalo dlho a ja som si uvedomila, že je jedným z mojich najlepších priateľov a že patrí medzi ľudí, ktorých si v živote najviac vážim.

Naše priateľstvo sa prehlbovalo, ale v priebehu toho času to začalo Trvisa čoraz silnejšie ťahať ku kňazstvu. Na jar počas môjho druhého roku v centre svätého Františka zrušil svoje zasnúbenie, aby sa mohol zodpovednejšie rozhodnúť, akou cestou sa vydať – či sa stať rehoľným, alebo diecéznym kňazom. Bola som naňho nesmierne hrdá a veľmi som mu držala palce.

V priebehu nasledujúcich týždňov Travis dennodenne prichádzal do kaplnky a pýtal sa Boha: „Aká je tvoja vôľa? Čo chceš, aby som urobil so svojím životom?“ Takýmto spôsobom hľadal cestu ku kňazstvu, až napokon nadišiel deň, keď mu Boh dal jasnú odpoveď. No namiesto kolárika mu ukázal mňa. Nemala som najmenej potuchy o tom, že Boh vypočul jeho modlitbu, no čoskoro som si uvedomila, že som doňho až po uši zamilovaná. Počas nasledujúcich dvoch rokov nášho priateľstva vzišla láska, vzájomná úcta a obdiv, a keď sme si jeden i druhý uvedomili, čo sa s nami stalo, spoločne sme si sadli a porozprávali sa o tom. Dva týždne na to sme si určili termín svadby. O ďalšie štyri týždne som mala na prste zásnubný prsteň a prípravy na svadbu boli v plnom prúde. Po šiestich mesiacoch sme sa vzali.

Medové týždne sme strávili v Škótsku. Vozili sme sa po tejto nádhernej krajine, ja som so smiešnym akcentom sypala z rukáva repliky zo *Statočného srdca* a Travis šoféroval. Po návrate domov sme spolu chodili do kina, jazdili na Travisovom Chevrolete Chevelle, ročník 1969

do zmrzlinárne a späť a bicyklovali sa po poľných cestách. Krátko nato sme si kúpili starší dom, čím sa začali naše každodenné výlety do obchodov pre domácich majstrov.

Päť mesiacov po svadbe som si urobila tehotenský test. Bol pozitívny. Boli sme vzrušení a zároveň vydesení, a všetko to ostatné, čo cítia všetci prvorodičia. Do týždňa však malý človečik zomrel a ja som na svoj prvý Deň matiek zažila spontánny potrat. Vo svojom žiali som prečítala všetky detské knihy, ktoré sa mi dostali do rúk. Keď som pred svojím gynekológom pre nedokončené tehotenstvo plakala, neprejavil ani štipku empatie, a tak ma to začalo čoraz viac ťahať ku knihám o domácom pôrode. Nadobudla som presvedčenie, že tí, ktorí ich píšu, ako aj pôrodné asistentky a celá komunita ľudí propagujúcich domáce pôrody rešpektujú život, tehotenstvo, deti, ženské telo a materstvo spôsobom, s akým som sa v ambulancii svojho gynekológa nikdy nestretla. Títo ľudia vzali vážne môj smútok a lásku, ktorú som cítila k svojmu stratenému dieťaťku. A tak, keď som opäť zistila, že som tehotná, Travis a ja sme si dohodli stretnutie s pôrodnou asistentkou špecializujúcou sa na domáce pôrody. Na konci nášho úvodného rozhovoru s ňou nám to bolo úplne jasné: chceme, aby naše dieťaťko priviedla na svet ona a aby to prebehlo v pohodlí nášho domova.

Moje tehotenstvo s Lydiou a jej príchod na svet boli absolútne bezproblémové, takže keď som zistila, že čakáme Benneta, obrátili sme sa na tú istú pôrodnú asistentku. Jedným slovom, idyla. Travis a ja sme si spoločne užívali chvíle, keď sme mohli byť doma, jesť narodeninové torty a pozeráť filmy o Jasonovi Bournovi, a hlavne, keď sme sa mohli mojskať s našimi ratolesťami.

BOŽIE DARY

Krátko predtým než som zistila, že som po štvrtý raz tehotná, som sa zhovárala so svojim duchovným sprievodcom, otcom Josephom Dontonom, pričom som sa mu priznala, že už viackrát otehotnieť nechcem. Po tom, čo som v priebehu troch rokov manželstva absolvovala dva pôrody a jeden spontánny potrat, bola moja otvorenosť životu totálne v koncoch. Otec Donton sa zaklonil v kresle a spýtal sa ma: „Keby si v tejto chvíli zistila, že si tehotná, čo by ti napadlo ako prvé?“

Pozrela som sa mu do očí a zavrčala som: „No dokelu!“

Moja úprimnosť ho úprimne pobavila. Potom zvažnel a povedal mi, že na tomto postoji by sme mali spoločne popracovať.

Týždeň nato sa moja dcérka, ktorá ešte nemala ani dva roky, hrala v obývačke. Zabávala sa tým, že neúnavne obiehala okolo nášho trojmesačného synčeka. Bennet si džavotal a smial sa, Lydia behala, tancovala a spievala, pričom ho z času na čas pobozkala. Toto bol ich zvyčajný spôsob spoločnej hry, ktorému sa venovali vo chvíľach, keď Lydia Benneta práve celkom neignorovala.